

Hồi 94**Huyết Kiếp Thủ Vươn Đến Động Đình****Long Kiếm Thủ Quét La Hán Trận**

Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục bấy giờ nghe Niệm Cửu nói không giết mình thì trong ánh mắt mờ đục bỗng rực sáng lên tia hy vọng, nói vội :

- Sư đệ lượng thứ tội xưa cho ngu huynh ư ?

Niệm Cửu đột nhiên lắc đầu, nói :

- Bao năm tháng dài sống trong cô độc, hạnh phúc một đời của vợ chồng ta đều bị hủy trong tay người, người thử nghĩ ta lại có thể nhân từ đến thế sao ?

Nam hải Vương trố mắt kinh ngạc, hỏi :

- Vậy người định làm gì ta ?

- Trước hết ta cho người tận mắt nhìn thấy đám tiểu đồ của người chấp cánh cho hùnh này phải chết như thế nào !

Nói rồi lão quay đầu nhìn Hoa Ngọc Phụng, trầm giọng lại :

- Phụng Nhi, ra tay đi !

Hoa Ngọc Phụng nghe vậy, chỉ "soạt" một tiếng, thanh Phụng Vũ kiếm đã nằm gọn trong tay nàng, mắt nhìn trừng bọn Nhị Lão và Thất Giao Thập Tam Long nói :

- Các người cùng vào đi, ta tiễn chân một lần cho tiện!

Dứt lời, cả người nàng nhún vọt khỏi thuyền đứng trên bãi sông lập thế chờ nghênh địch.

Chí Tôn Ông và Thần Cơ Tử không biết bản lĩnh của vị tiểu cô nương này như thế nào, nên cũng liên sấn tới. Bọn họ trên giang hồ đều thuộc hàng nhất lưu cao thủ chỉ có điều lần trước bị Đồng Thiên Kỳ lấy mất mỗi người một cánh tay, cho nên cũng bị khiếm khuyết không ít.

Hoa Ngọc Phụng thấy vậy, lòng căm hận giết mẫu thân tràn dâng đầy lòng thét lớn :

- Ta tiễn các người lên đường !

Chỉ thấy thanh kiếm trong tay nàng hoa lên một vòng, đầy trời ngập kiếm ảnh, người Thần Cơ Tử bổ tới còn chưa kịp ra chiêu đã thấy khựng lại. Khi kém ảnh biến mất thì thấy thanh kiếm trong tay nàng cắm sâu vào người lão ta quá nửa. Chính vì lòng

cắm hận mà ra một chiêu vừa tuyệt vừa nhanh lại vừa quá lực nên kiếm mới cắm sâu như vậy.

Lúc nàng còn rút liếm ra khỏi người đối phương chưa được, đã thấy Chí Tôn Ông chẳng bỏ lỡ cơ hội nào tới tung một chưởng nhằm vào người nàng đánh tới.

Niệm Cừu Đại Sư thấy nữ bị nguy liền tung người nhanh như bóng chớp đứng sau lưng Chí Tôn Ông trong tiếng hét dài đã thấy ngũ trảo của đại sư nhằm đúng thiên linh cái của Chí Tôn Ông chộp xuống.

Chí Tôn Ông tuy ra tay trước, thế nhưng vẫn chậm hơn Niệm Cừu đại sư, chỉ nghe "bộp" một tiếng khô khan, lúc này Hoa Ngọc Phụng đã rút kiếm ra khỏi người của Thần Cơ Tử, thế nhưng nàng không nhảy tránh kịp máu và não của Chí Tôn Ông bắn vào người.

Hoa Ngọc Phụng vốn cũng muốn giữ sạch sẽ, nhưng lòng căm hận báo thù cho mẫu thân dâng cao, nên máu địch dính vào người càng khiến nàng thêm say máu. Chỉ thấy nàng hét dài lạnh lạnh rồi vọt người lao vào bọn Thất Giao Thập Tam Long tấn công thế như chẻ lạt.

Thất Giao Thập Tam Long tuy đều là cao thủ hàng nhất nhì Nam Hải phái thế nhưng vừa rồi bại trận trên Tiêu Trì Khẩu đã khiếp vía, giờ đây nhìn thấy hai cái xác chết của Nhị lão nữa thì hồn xiêu phách tán. Chỉ thấy ánh kiếm của Hoa Ngọc Phụng lướt đến đâu là đầu rơi máu chảy đến đó, thoáng chốc đám thủ hạ Nam Hải bị nàng thanh toán sạch.

Khi diệt xong tên cuối cùng, nàng tựa hồ như chưa hả giận, nhảy phắt đến trước mặt Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục chĩa kiếm vào ngực lão ta la lớn :

- Cha, tên tội đồ cầm đầu này tính thế nào đây, cho hắn chết chứ ?

Niệm Cừu quay mặt nói :

- Như vậy thì quá nhẹ nhàng cho hắn ?

- Hay chặt hắn ra làm bốn khúc ?

Niệm Cừu lại lắc đầu:

- Tuyệt đối không để hắn chết !

Nam Hải Vương lúc này chỉ mong sao chóng chết, nghe Niệm Cừu nói vậy thì hoảng loạn la lên nói:

- Sư đệ người định xử trí ta thế nào chứ ?

Niệm Cừu lạnh giọng nói :

- Hắn người biết ta mười tám năm nay sống như thế nào chứ ?

Nam Hải Vương nói :

- Phải chăng người ẩn cư trên Địa Ngục đảo, Nam Hải ?

- Không sai ! Địa Ngục Đảo đúng như tên gọi của nó, ngoài cát vàng ra tuyệt đối không có bóng cây ngọn cỏ nào, tuy nhiên vẫn có cái cho con người tồn tại, đó chính là lũ kên kên và đám quạ đen !

Nam Hải vương nghe vậy lại càng hốt hoảng hơn :.

- Chẳng lẽ giờ người...

- Ha ha... người đoán đúng, mười tám năm qua ta là chủ nhân của Địa Ngục Đảo, mỗi năm vài lần ta mới lén trốn về Vạn Hoa cốc thăm vợ con. Giờ đây Địa Ngục đảo phải được thay chủ.

Nam Hải Vương sợ toát mồ hôi la lên :

- Sư đệ mong người cho ta được chết, không thể..

- Hừ, nếu năm xưa người nghĩ lại chút tình huynh đệ, thì làm sao có ngày báo ứng hôm nay ?

- Nhưng bây giờ ta đã là người tàn phế vô công, làm sao có thể...

- Thời Chấn Ngục, con người tự nó có đủ bản năng sinh tồn, chỉ cần người thông minh để trộm được trứng lũ quạ thì cũng sống được đấy, máu của chúng cũng thay được nước mà uống. Nhưng làm sao đừng để chúng trở lại tấn công người lúc đói mồi là được. Trứng quạ, máu quạ tuy không làm người phục hồi công lực, thế nhưng cũng giúp người khỏe mạnh !

Nói rồi như lòng đã quyết, lão quay nhìn Hoa Ngọc Phụng nói :

- Phụng nhi, giờ con nhanh trở về báo cho Đồng công tử biết chuyện của ta đã hoàn tất, sau khi đưa tên tội đồ này giam tại Địa Ngục đảo xong ta sẽ lập tức quay trở lại gặp hần ngay !

Vừa nói vừa lao tới kẹp ngang người Nam Hải Vương như điều hâu cấp mồi. Nam Hải Vương giờ đây một tí sức lực cũng không có làm sao cự lại nổi, chỉ còn biết than trời trách đất.

Hoa Ngọc Phụng đứng bên bờ sông đưa mắt nhìn thuyền cha mình xuôi nước hướng ra biển đông, lát sau đã khuất cuối chân trời.

Chớp mắt, đã đến ngày trung thu mười lăm tháng tám.

Trước đó một ngày, quần hùng các phương đều đã tề tập đến Quân Sơn nằm giữa hồ Động Đình.

Địa Sát Lệnh Chủ suất đầu một toán anh hùng đến tọa vị, thế nhưng bọn họ còn chờ một người nữa.

Trong Nguyệt Hoa Điện rộng lớn bày có đến trăm mâm tiệc, trước mặt chính diện là một quảng trường rộng rãi có đến hơn trăm dặm vuông, đây chính là trường tập võ thường ngày của Nguyệt Hoa hội, giờ đây nó sẽ trở thành đấu trường giao tranh của các phái quần hùng rất lý tưởng.

Dưới ánh trăng vàng vạc, có thể nhận ra bóng Nhan Kiếm Long chấp tay sau lưng đi lại trên hành lang, xem ra ông suy nghĩ rất lung. Hiện tại ông chỉ trong cho ngày cuối cùng này chóng qua, bởi vì trong lòng ông đã có một quyết định mà phải đến đêm mười lăm mới thực hiện. Nhưng ngày vốn dài với người chờ mong, một ngày chừng như cả năm, từng giây trôi qua chậm chạp chưa từng thấy !

Địa Sát Lệnh Chủ Thạch Tùng Linh cũng có cùng tâm trạng tương tự nhưng trong lòng lão còn nôn nóng hơn nhiều lão cứ chạy lui chạy tới chẳng khác gì kiến trên miệng lò. Bởi vì người lão chờ đợi chẳng ai khác ngoài Đồng Thiên Kỳ. Thế nhưng giờ đây lão đã nắm bắt được âm mưu của Nhật Nguyệt Bang.

Bọn chúng tranh thủ trước lúc Đồng Thiên Kỳ đến, thu thập anh hùng các phương để tập trung đối phó với Đồng Thiên Kỳ. Đã vậy, từ Quân Sơn đại trại cho đến hồ Động Đình khắp nơi đều bố phòng nghiêm mật, lệnh xuống chỉ cho vào chứ không cho ra, nhưng tuyệt đối với Đồng Thiên Kỳ thì cản trở bằng được.

Đây chính là điểm khiến cho Địa Sát Lệnh Chủ lo lắng, lão ta vô phương cho người trở ra báo cáo với Đồng Thiên Kỳ để chuẩn bị đối phó, nên ngày cuối cùng này với lão là dài vô tận.

Bọn họ giờ đây ở thế chim lồng cá chậu, nếu như Đồng Thiên Kỳ không vào được đây an toàn thì kể như bọn họ vĩnh viễn khó rời khỏi Quân Sơn này.

Nhưng thời gian luôn vẫn là thời gian, trôi mãi không ngừng !

Cuối cùng, đêm trung thu vẫn đến.

Trăng tròn vành vạnh như chiếc đĩa ngọc treo lơ lửng trên không trung tỏa ánh sáng vàng lấp lánh như muôn vàn nén bạc kéo dài bất tận. Người ta đứng bên hồ Động Đình trong đêm trung thu này mà ngắm trăng rãi mặt hồ gợn sóng, không biết là hư hay thực, cảnh trở nên huyền ảo đến nên thơ.

Thế nhưng hồ Động Đình đêm nay không như thường đêm, nghe được tiếng ngư ca, thấy những ánh đèn câu tỏa sáng, mặt hồ yên tĩnh đến lạ lẫm, thỉnh thoảng bỗng nghe trong không trung thốt lên vài tiếng quạ ăn đêm xé tan màn đêm yên tĩnh, khiến khung cảnh vốn nên thơ ấy ẩn chứa chút gì bí hiểm rùng rợn.

Nếu quan sát kỹ thì vẫn có thể nhận ra khuất trong những đám lau lách nổi trôi trên hồ một chiếc thuyền nan nhỏ nhắm hướng Quân Sơn phóng như bay. Đứng trước mũi thuyền là một thiếu niên thân vận bạch y, mày rậm mắt sáng, lưng đeo trường

kiếm, khí độ hơn người. Chàng ta hiển nhiên là Đồng Thiên Kỳ, người từng làm cho hắc đạo quần hùng nghe danh khiếp vía. Cuối thuyền là một ngư phủ đầu đội nón lá, che lấp mặt nắm chằm chèo thuyền đi.

Khi thấy thuyền còn cách bờ chừng non dặm, đột nhiên từ trong bờ là một gã đại hán vận đồ đen, trên ngực thêu hình mặt trời, chỉ nhìn cũng đoán ra là đệ tử Nhật Nguyệt Bang.

Khi hai chuyền còn cách nhau chừng vài trượng, gã đại hán lớn tiếng hỏi :

- Ê, ngươi làm gì đây ?

Đồng Thiên Kỳ cao giọng đáp :

- Đến phó hội, chẳng lẽ tôn giá định cản khách ?

Một gã đại hán khác vừa xuất hiện, mặt bụi mày thô, giọng ồm ồm hỏi :

- Trong Quân Sơn đại trại, khách đã tề tựu, chính tiệc đang mở, người đến chậm chân rồi, trở về đi !

Đồng Thiên Kỳ chau mày nói :

- Đến sớm cũng là khách mời, đến trễ cũng là khách mời, sao ngươi chẳng giữ lễ mà dám đuổi khách ?

- Ha ha... tiểu tử ngươi biết điều thì quay thuyền về, bằng không...

Gã ta nói chưa dứt, Đồng Thiên Kỳ huyết Mi tám ửng đỏ lên, gằn giọng:

- Bằng không thì phải đưa các ngươi về châu diêm vương chứ gì ?

Hai gã đại hán nghe vậy thì tức giận, một gã mày thô nắm ngọn giáo dài sấn lên trước mũi thuyền một bước, lúc này hai thuyền chỉ còn cách nhau tầm trượng, gã thét lên :

- Tiểu tử, ngươi thật có mắt không người nên mới dám chọc giận đến "Tuần Hồ Nhị Sát" này! Chết..

Sau tiếng thét dài, ngọn thương gã vung lên...

Thế nhưng gã chưa kịp xuất chiêu, chỉ thấy Đồng Thiên Kỳ phất tay một cái gã hự một tiếng, cả người lẫn thương rơi tõm xuống hồ.

Gã đại hán còn lại thấy vậy vừa phất tay ra hiệu quày thuyền vừa la lớn :

- Có kẻ cướp thuyền.

Chỉ sau tiếng kêu đó, từ trong đám lau lách ven bờ tựa như một đợt sóng dậy, "ào... ào..." gần ba mươi chiếc thuyền lướt tới như tên bay, phút chốc vây kín bốn phương tám hướng thuyền của Đồng Thiên Kỳ.

Bấy giờ đã thấy ngư phủ nãy giờ ngồi tựa mạn thuyền nhìn chuyện đứng lên, lật chiếc nón ra mới nhận rõ chính là Linh Ẩn Chân Nhân.

Đồng Thiên Kỳ liếc nhanh về sau một cái, thấp giọng nói :

- Tiền bối tìm cơ hội cướp thuyền qua hồ, tôi sẽ dẹp bọn này !

Dứt lời, cả người chúng vọt lên không trung, song chưởng múa tròn rồi dùng thần công chưởng lực đập xuống mặt hồ từng đợt, nước bị chưởng lực đẩy bằng một sức mạnh phi thường thì cuộn lên thành những cột nước có đến vài trượng, rồi từ đó đổ xuống âm âm chẳng khác gì một trận bão biển, cứ từng chiếc một bị nước nhấn chìm. Chỉ riêng thuyền của Linh Ẩn Chân Nhân nhẹ nhàng lướt sóng nhằm Quân Sơn phóng vào.

Đồng Thiên Kỳ sau khi dẹp tan đoàn thuyền chiến của Nhật Nguyệt Bang, cả người chàng như cánh thủy nhạn, đập ba đặng lẳng chạy trên mặt nước vào bờ.

Khi Đồng Thiên Kỳ hội với Linh Ẩn Chân Nhân bên bờ, nhìn tình hình vừa rồi Linh Ẩn Chân Nhân hỏi :

- Chúng ta đăng sơn lấy lễ phó hội hay xông vào ?

Đồng Thiên Kỳ nhú mày :

- Cứ bằng chuyện chúng dùng chiến thuyền cản chân ta vừa rồi cũng thấy bên trong tất có sắp đặt sẵn âm mưu, nếu như chúng ta dùng lễ phó hội e gặp nạn, chẳng bằng xông vào một trận !

Linh Ẩn gật đầu nói :

- Phải, xông vào !

Đường lên núi theo bậc tam cấp cao lên dần, bọn Đồng Thiên Kỳ kề vai nhau mà đi, nhưng hết sức cảnh giác.

Đi được chừng mười trượng, bỗng nhiên trời đang sáng vằng vặc, bị một đám mây đen che khuất, không gian phút chốc trở nên ám tối. Thế nhưng không vì thế mà cản trở bước chân của bọn họ.

Xem ra đi đã được lưng núi, Linh Ẩn chân nhân đột nhiên dừng chân lại, thấy thái độ lão ta do dự như đang lắng nghe gì, Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Tiền bối phát hiện gì sao ?

Linh Ẩn Chân Nhân nhăn mày nghĩ ngợi, rồi lắc đầu đáp :

- Không phát hiện ra gì, thế nhưng ta cảm thấy có chuyện không ổn..

Đồng Thiên Kỳ tin rằng bằng vào bản lĩnh và kinh nghiệm võ trường như Linh Ẩn Chân Nhân thì có giác quan thứ sáu, tuyệt đối không bao giờ sai lệch. Bấy giờ chàng ngóng tai lắng thần nghe một lúc, gật đầu nói :

- Tiền bối nói đúng, hiện tại chúng ta đã bị vây kín !

Linh Ẩn Chân Nhân tuy dự cảm được điều này, thế nhưng nghe chàng phán một câu như vậy cũng không khỏi kinh ngạc, nhú mào hỏi lại:

- Sao, chúng ta bị vây ?

- Đúng vậy, nhìn kìa ! Bọn chúng đã xuất hiện.

- Hừ, bọn Nhật Nguyệt Bang này thật không biết giữ thể diện, đã phó ước mà lại còn cản trở chân người ta.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Bọn họ không phải là người của Nhật Nguyệt Bang !

- Vậy là người của phái nào ?

- Chính là Linh Sơn Thập Bát La Hán !

Đồng Thiên Kỳ nói đến đó đã thấy nhiều bóng người áp sát bọn họ rồi, trong bóng đêm tối nhờ nhờ, tà áo bay trong gió núi chẳng khác gì những vong hồn vất vưởng.

Linh Ẩn Chân Nhân bỗng nhiên la lên:

- A, sáu gã hòa thượng !

Quả đúng như vậy, đám người vừa xuất hiện là sáu vị hòa thượng vận áo xám, khi đến trước mặt Đồng Thiên Kỳ còn cách chừng chín xích thì bọn họ dừng chân lại xếp thành hàng ngang đứng yên bất động.

Linh Ẩn Chân Nhân bỗng quay đầu nhìn bên trái, bất giác lại la lên tiếp :

- Bên này cũng có sáu gã hòa thượng khác !

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Còn sáu gã bên phải nữa !

Linh Ẩn Chân Nhân quay nhanh đầu nhìn lại bên phải quả nhiên có thêm sáu gã hòa thượng nữa, bọn họ đều ăn vận áo xám giống nhau.

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn quanh một vòng, rồi thấp giọng nói với Linh Ẩn Chân Nhân :

- Tiền bối thối lui ra ngoài ba trượng, một mình Đồng mỗ thâm thập bọn này !

Linh Ẩn Chân Nhân không yên tâm, nói:

- Bọn chúng là Linh Sơn Thập Bát La Hán, người một mình đấu sao nổi ?

- Tiền bối yên tâm, đêm nay là đêm bọn chúng hồn quy Tây thiên !

Linh Ẩn Chân Nhân thừa biết công lực Đồng Thiên Kỳ so với Vân Không năm xưa chẳng những cao hơn nhiều bậc, mà trí huệ còn siêu việt hơn, nói ra là đã có tính phần chắc thắng trong tay rồi, cho nên lúc ấy mới gật đầu thoái lui ra ngoài.

Thập Bát La Hán phân làm ba hướng vây lấy Đồng Thiên Kỳ, thế nhưng bọn họ chỉ trừng mắt, bất động nhìn chằng không hề chớp mắt, đến nửa câu cũng không nói.

Đồng Thiên Kỳ cũng không nôn nóng, chằng đứng yên ngưng khí tụ thần bất động.

Thời gian từng giây chậm chậm trôi qua, chỉ có một mình Linh Ẩn chân nhân đứng ngoài nhìn thấy hai bên đứng yên bất động như mười chín pho tượng đá thì mới nôn nao nhất.

Bấy giờ, mây lướt qua hết, ánh trăng sáng lại tỏa xuống, mười tám cây thiên trượng nắm bên tay phải lúc này mới thấy rõ phản chiếu ánh bạc quang, tỏa ra một hàn khí lạnh toát người.

Một hồi lâu nữa, cuối cùng đám Thập Bát La Hán như không nhẫn nại được nữa, một giọng nói lạnh lùng mà quen thuộc lại vang lên:

- Đồng Thiên Kỳ chúng ta lại gặp nhau!

Chỉ nghe tiếng, không nhìn người, Đồng Thiên Kỳ cũng biết là ai :

- Kim Chưởng Phật, ta đã sớm đoán là người cũng có mặt !

Quả vậy, đã thấy Kim Chưởng Phật từ xa lướt tới, lão dừng chân bên ngoài, cười nói :

- Bởi vậy nên người không kinh hoảng, đúng không ?

Đồng Thiên Kỳ không đáp, chỉ hỏi lại :

- Đồng mõ không biết dụng ý lão thiên sư vì sao chặn đường Đồng mõ ?

Kim Chưởng Phật mỉm cười nói :

- Ta muốn thương lượng trao đổi cùng người.

- Thiên sư nói thử xem ?

- Nhận lấy sự hóa độ của lão nạp, quy ẩn Linh Sơn ?

Đồng Thiên Kỳ dứt khoát nói :

- Đồng mõ không muốn bị ai sai xử, cũng không muốn quy thuận bất cứ môn phái nào.

Kim Chưởng Phật cười tròng dài, lạnh lùng:

- Ứng thuận thiên đạo, nên lão nạp không thể không hóa độ cho người.

Đồng Thiên Kỳ "hừ" lạnh một tiếng, nói:

- Chỉ e thiên sư không có đủ bản lĩnh lãnh đức độ !

- Ô, Đồng thí chủ, người nghĩ có đủ bản lĩnh để vượt qua Thập Bát La Hán trận ư ?

- Kim Chưởng lão thiên sư một câu này đủ để cho lão hối hận đấy !

Nói rồi bỗng nhiên chàng thò tay vào trong áo lấy chiếc "Chấn Thiên Lệnh" ra phóng mạnh cắm phập trên nền đá, nói :

- Kể từ giờ phút này cánh tay Huyết Kiếp thũ vươn đến Linh Sơn phái, ngã Phật từ bi hóa độ siêu sanh cho các người !

Kim Chưởng Phật liếc mắt nhìn "Chấn Thiên Lệnh" một cái đột nhiên cuồng tiếu thành tràng dài, nói :

- Chỉ một cây Chấn Thiên Lệnh nhỏ bé ấy mà đủ để dọa chúng ta ư ?

Đồng Thiên Kỳ giọng trở nên lạnh lùng:

- Người có biết người phạm tội làm nhục Chấn Thiên Lệnh xử tội thế nào không ?

Kim Chưởng Phật mặt hơi biến sắc, nhưng vẫn cười lạnh lùng nói :

- Người cũng nên biết Thập Bát La Hán trận của Linh Sơn phái lợi hại như thế nào!

Đồng Thiên Kỳ không nói thêm lời nào nữa, chàng đứng lặng, mắt ngưng nhìn đối phương hồi lâu, bỗng nhiên cất bước tiến lên trước.

Lúc này mặt trăng bỗng nhiên lại bị mây đen che kín, trời trở nên hôn ám như lúc này, không khí phút chốc trở nên nặng nề khấn trương.

Kim Chưởng Phật bỗng thối lùi một bước, cao giọng nói :

- La Hán Trận dự thức...

Lập tức sáu gã hòa thượng đứng trước mặt thét lớn :

- Hài ?

Kim Chưởng Phật lại nói lớn :

- Mong Phật trợ uy, ma lai ma tửm, vì tác nghĩa lợi Thập Nhị Tôn Xoa tướng, thủ đắc như nguyện !

Lời lão vừa dứt, mười tám vị La Hán đồng thanh thét lớn :

- Trảm ma hộ pháp, sát..

"Sát" một tiếng làm chấn động cả Quân Sơn, màn đêm tịch mịch như bị xé tan thành trăm mảnh, lúc ấy cũng đã thấy mười tám vị la hán từ mười tám phương vị khác nhau động thân bổ tới.

Huyết Mi tâm trên trán Đồng Thiên Kỳ phút chốc bỗng đỏ lên, chỉ nghe chàng hét lớn một tiếng kèm theo là hàn quang lóe lên, Long Thủ Kiếm rời khỏi vỏ, tiếp liền một chiêu long phi tại thiên phát xuất.

Trong khoảnh khắc rất nhỏ nghe liên tiếp mười mấy tiếng binh khí chạm nhau, bóng thiên trượng bật ra ngoài kèm theo những bóng tăng nhân di động nhanh thay đổi vị trí một chiêu đầu tiên Đồng Thiên Kỳ đã đánh bật được Thập Bát La Hán Trận.

Thế nhưng, bóng tăng vừa chuyển đổi xong vị trí, lập tức mười tám cây thiên trượng cùng hoa lên nhảy vào tấn công tiếp chiêu thứ hai.

Đồng Thiên Kỳ lần này tả chưởng hữu kiếm, tả chưởng một chiêu "Tiềm Long sơ động", hữu kiếm một chiêu "Du long quá hải", thi triển tuyệt học trong hai môn tuyệt nghệ thành danh của chàng.

Chỉ thấy bóng tăng nhân loạn động, hết ủa vào rồi bật ra, ra rồi lại đổi vị trí nhảy vào tấn công tiếp. Cứ vậy một chọi mười tám, tạo thành một trường huyết chiến kinh thiên động địa, đến như Kim Chưởng Phật đứng ngoài nhìn Đồng Thiên Kỳ độc phá La Hán Trận cũng phải chấn động cả người.

- o O o -